

O Volbenkovih dušah.

ila je huda zima, snega pa ravno prav za smuko. Zato si je sveti Volbenk na Volčjah navezal smuči in se napotil čez hrib k Tari k prijatelju Mihaelu. Noč je zagrinjala zemljo, svetnik pa je premišljeval o zadnjih treh dušah, ki mu jih še drži vrag z ostudnimi kremplji. Premišljeval je in molil; ko je pa prišel do Nove vasi in je hotel po bližnjici za vasjo k Tari, je srečal za Modičevo žago vraga. Gaz za vasjo se je šele komaj razločevala, zato je moral vrag bresti skoraj v celo. Sopihal je, kar je mogel, pri vsakem desetem koraku se je ustavil; zdelo se mu je, da je še bolj vroče kot v peklu.

»No, kam pa?« se je nasmehnil sveti Volbenk.

»Tako, po svetu,« je zagodrnjal vrag in začuden ogledoval svetnikove smuči.

»Nič kaj pripravna pot ni,« je rekel svetnik in zajadral preko polja. Vrag je gledal, kako lepo mu je teklo, ni se mogel več vzdržati in je zakričal za njim:

»Hej, slišiš!«

Sveti Volbenk je bliskoma obrnil smuči in se ustavil pred njim.

»Kaj bi rad?«

Vrag je ves zamaknjen gledal smuči in počasi povedal:

»Take dolge čevlje kot ti. Saj vidiš, da se komaj premikam.«

Poželjivo je otipal z dolgimi kremplji smuči.

»Saj je leseno!« se je čudil.

»Dobro,« je rekel svetnik. »Ubožcem rad zastonj pomagam. Ti pa nisi revež, bogatin si, lahko plačaš.«

Vrag je hitro preračunal, koliko zlatnikov bo dal. Toda sveti Volbenk je bil urnejši.

»Takole,« je rekel, »takole naj bo: Denarja ne maram. Denar ni zame. Dušo mi boš dal, eno samo dušo.«

»Joj,« je zacvilil vrag, »tega pa ne! Rajši grem peš.«

»Kakor hočeš!« se je ujezil sveti Volbenk in se pognal čez polje. Vrag je spoznal, da misli svetnik zares, pa je zakričal na ves glas.

»Saj dam, saj dam!«

»Katero?« je vprašal svetnik.

Začela sta se prepirati. Vrag ni hotel popustiti. Nazadnje sta se pogodila za najmanjšega grešnika.

»Velja!« sta udarila v róke. Volbenk je tiho pomislil.

»Še dve!«

Šla sta h. kovaču pod Veliki vrh. Mož je že spal, komaj sta ga zbudila. Z največjo muko ga je svetnik pregovoril, da jima je prodal smuči. Toda stremena niso bila prava za peklenške noge.

»Druga stremenal« je ukazal sveti Volbenk in pomežiknil kovaču. Kovač ga je takoj razumel. Navijal je stremena, obračal jih, tolkel s kladivom, nazadnje se je tako končalo, da so bile peklenščkove noge pritrjene kot za vekomaj na blagoslovljen les. Vraga je bolelo, toda ni hotel tega pokazati.

»Plačilo!« je rekel končno kovač.

Vrag mu je hotel dati vrečo denarja.

»Ne boš!« je rekel mož. »Dve duši še držiš v krempljih. Eno izmed teh mi daj!«

Vrag je škripal in škripal, nazadnje se je vdal.

»Še ena!« se je od-dahnul sveti Volbenk.

Potem sta odšla. Po cesti je šlo še dobro. Kovač je gledal za njima in se smejal vragu. Toda ko sta zavila po

bregu, se je stvar izpremenila. Vrag je nenadoma ležal sredi snega, mahal z nogami in rokami in kričal na pomoč. Svetnik se je sprehajal okoli njega in ga priganjal, naj vstane.

»Ne morem, ne morem! Pomagaj, Volbenk!«

»Daj mi še zadnjo dušo!«

Vrag je preklinjal, da je smrdelo kot v peklju.

»Ne dam, ne dam!« je kričal.

»Pa ostani kar tukaj!« ga je pozdravil svetnik in hotel oditi. »Zjutraj te bodo našli ljudje in te bodo ubili.«

»Joj, saj dam, saj dam!«

Udarila sta v róke.

Sveti Volbenk mu je odvezal smuči. Vrag je poskočil, v trenutku je bil na cesti in je tulil in bežal, kar je mogel. Svetnik se je na vse grlo smejal za njim.

Tisto uro so umrli trije največji grešniki v fari. Sveti Volbenk jih je bil vesel. Sam je šel in jim sredi noči zazvonil srečno popotnico. Ljudje so se v strahu budili iz sanj. Nihče ni razumel zvonjenja, samo kovač pod Velikim vrhom se je spomnil revnih duš in pomolil zanje.

